

об'єдинений, клубов, організацій, приютов, которые проводят профилактику адиктивного поведения среди несовершеннолетних.

Ключевые слова: наркотическая зависимость несовершеннолетних, профилактика адиктивного поведения, профилактико-реабилитационная работа с несовершеннолетними.

Zoben`ko N.A.

Prevention of addictive behaviour of under-age

The article focuses attention on the operation centers, network consulting offices, informal associations, clubs, organizations, shelters, conducting prevention addictive behavior among juveniles.

Keywords: drug addiction minors, prevention of addictive behavior, preventive and rehabilitation work with minors.

УДК 378.013+370.711+179.9

ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ТОЛЕРАНТНОСТІ МАГІСТРАНТІВ ЯК МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ВИЩОЇ ШКОЛИ

Ірхіна Ю.В.

Стаття присвячена обґрунтуванню педагогічних умов формування у магістрантів, як майбутніх викладачів вищої школи, професійної толерантності.

Ключові слова: професійна толерантність, магістранти, педагогічні умови.

Усвідомлення потреби спеціальної підготовки викладачів для вищої школи стало стимулом педагогічних досліджень у зв'язку з входженням країн пострадянського простору в європейське культурне та економічне співтовариство в контексті Болонського процесу.

Професійна діяльність викладача вищої школи стала предметом наукового аналізу в 80-х роках ХХ століття. Окремі питання, пов'язані з підготовкою викладачів для вищих навчальних закладів в Україні, Росії і за кордоном, розглядаються у працях В.Ащепкова, В.Антипова, Б.Вульфсона, К.Гамаюнова, В.Загвязінського, М.Іванової, Г.Матушанського, О.Сальникова, В.Сенашенко та інших авторів. В них характеризуються специфічні риси педагогічної діяльності викладача вищого навчального закладу, його іміджу та авторитету, необхідність підготовки до самостійної науково-дослідної роботи, використання в навчальному процесі сучасних комп'ютерних технологій, адаптації до роботи зі студентами тощо. Однак, незважаючи на увагу дослідників до цієї проблеми, більшість питань залишаються відкритими. Зокрема, не виділені характеристики професійно-педагогічної діяльності викладача вищої школи, які принципово відрізняють її від професійно-педагогічної діяльності вчителя школи; структуру та зміст цієї професійної діяльності; особистісні утворення, що забезпечують її успішність у сучасних умовах.

Мета статті – обґрунтування педагогічних умов формування професійної толерантності майбутніх викладачів вищої школи.

Сучасні науково-педагогічні концепції удосконалення підготовки майбутніх педагогів до професійної діяльності базуються на положенні, що людина як особистість і професіонал розвивається і набуває своїх індивідуальних і соціально значимих якостей у відповідній діяльності. Психологи, які використовують дане положення як методологічний принцип, уточнюють, що наявність будь-якої діяльності не можна розглядати умовою розвитку особистості. Результати багатьох досліджень засвідчують, що діяльність людини відносно її розвитку може мати негативний або реактивний характер. Такого характеру вона набуває у разі, коли не співпадає зі стремліннями, цілями і інтересами самої особистості, а нав'язується їй ззовні. Реактивною за своїм характером може бути і така діяльність, яка за своєю структурою, змістом, способами реалізації нижче потенційних можливостей особистості до долучається до цієї діяльності [1]. Отже визначальною вимогою щодо формування професійної толерантності у майбутніх викладачів вищої школи виступає виявлення зовнішніх обставин, які дозволяють зняти протиріччя між їхнім особистісним розвитком і педагогічною діяльністю, якою вони мають опанувати.

Відомо, що оптимізація діяльності забезпечується такою властивістю психіки як саморегуляція, її цілісністю та інтегральністю,

здатністю поширюватись на всі рівні структури особистості та її психологічного забезпечення. Регулятивна функція психіки розподіляється на збуджувальну і виконавчу, що забезпечує відповідність дій людини реальній ситуації, її умовам. Важливо, що якість таких дій залежить від того, наскільки людина адекватно відтворює і усвідомлює ситуацію, що спонукає його до дії [2].

Регуляція діяльності з боку самого суб'єкта відбувається відповідно до власних фізичних, емоційних, особистісних та інших психічних станів; власного ставлення до завдань, цілей, способів здійснення діяльності, тобто згідно з настановами, мотивами, потребами реалізувати себе у діяльності; – наявності реальних можливостей для здійснення діяльності (здібностей, рівня підготовленості, наявних знань, умінь і навичок тощо).

Саморегуляція як принцип виявляє спосіб зв'язку різних рівнів психічної організації суб'єкта, що забезпечують його діяльність. Вона також виявляє «ціну» цієї діяльності, якою вона є для суб'єкта та забезпечує унікально неповторний – індивідуальний спосіб її здійснення. Останнє є важливим моментом для розуміння становлення професійної толерантності в особистісній структурі майбутнього викладача вищої школи. З нього випливає, що однакова за своєю якістю педагогічна діяльність може забезпечуватись різними психологічними засобами. Це зумовлено тим, що система відносин з навколишнім світом, яка відтворюється у діяльності особистості, може вибудовуватись на різних підставах. Для одних – вона спирається на якісні характеристики власних психічних станів (емоційного збудження, задоволення потреби у власті або покорі, підвищення самооцінки та інше). Для других – на властивості і якісні характеристики предмета, що перетворюється за допомогою діяльності. Для третіх – на параметрах самої діяльності, значущими для особистості, яка її здійснює.

Дослідники при аналізі діяльності зазвичай констатують, що вона призводить до зміни об'єкту. Однак для психологів і педагогів більш важливим є те, що одночасно вона змінює самого суб'єкта. Змінюючи об'єкт діяльності, його якісні характеристики, суб'єкт неминує змінюється сам. У контексті нашого дослідження це положення може бути представлено таким чином: формування професійної толерантності у майбутніх викладачів вищої школи залежить від того, наскільки вони здатні свідомо спрямовувати свою педагогічну діяльність на розвиток такої ж толерантності у студентів – майбутніх учителів і вихователів.

У зв'язку із з'ясуванням підстав для формування у майбутніх викладачів вищої школи професійної толерантності як набутої якості необхідно схарактеризувати ще один аспект саморегуляції – ціннісний, що належить до сфери почуттів і свідомості особистості. Відомо, що у процесі освоєння діяльності почуття виконують спочатку роль контролера, який, фіксуючи досягнення певного результату діяльності, оцінює стан людини (радість, задоволення/незадоволення, впевненість/непевненість та інше). Поступово, за мірою досконалості діяльності, механізм саморегуляції переключається з почуттів на сферу мотивації, де емоційне задоволення від досягнення певних результатів у діяльності переростає в безпосередній мотив,

що набуває для особистості значення сенсу, тобто цінності заради якої здійснюється діяльність.

У цьому процесі важливу роль відіграє досвід особистості. Тільки він виявляє дійсну ціну знанням, умінням і навичкам особистості, ступеню її готовності та здатності діяти у ситуації, що реально є простором для реалізації діяльності. Досвід – це не тільки логіка предмета, котрою суб'єкт оволодіває в процесі діяльності, але й логіка дій самого суб'єкта, що забезпечує діяльність і якість цієї діяльності. Саморегулювання здійснюється як постійне співвідношення власних реальних можливостей з вимогами ситуації спілкування, діяльності. Вчені підкреслюють, що не можна уникнути того, що все, що спонукає особистість до діяльності, повинно пройти через її свідомість. Саморегуляція передбачає спостереження особистості власне за собою, за діяльністю і способами її здійснення. Таке ставлення людини відносно власного «Я», особливостям його відтворення у предметі і засобах діяльності в науковій і повсякденній практиці позначається терміном «рефлексія».

У найбільш широкому розумінні рефлексія визначається як форма теоретичної діяльності суспільно розвиненої людини, що спрямована на осмислення власних дій і законів. Вона розглядається як діяльність самосвідомості, що розкриває специфіку духовного світу людини. Рефлексія проявляється і функціонує як звернена на себе свідомість, усвідомлення людиною власної свідомості. Таким чином за допомогою рефлексії свідомість пізнає внутрішні, інтимні механізми суб'єктивної діяльності, які об'єктивуються, тобто стають доступними для цілеспрямованого аналізу, вивчення [3].

Методологічний принцип єдності свідомості, діяльності та особистості є провідним у сучасних психологічних і педагогічних дослідженнях. Він дозволяє розглядати свідомість як найважливішу властивість психіки людини, що відповідає за регулятивну, комунікативну і когнітивну функції її діяльності, надає їм індивідуальної своєрідності і спрямованості. Результати самопізнання і емоційно-ціннісного ставлення до власного «Я» спонукають особистість до пошуку найбільш адекватних її потребам прояву власного Я у відносинах і взаємодії з іншими Я.

Самопізнання – це процес, який психологи розділяють на два етапи. Для першого етапу властиво співставлення і порівняння себе з іншими. На рівні співставлення з іншими, в особистості формується уявлення про певну психологічну (соціальну, професійну) якість або властивість людини, яка усвідомлюється і визнається значимою. Надалі особистість приміряє цю якість на себе, виявляє ступінь її наявності, форми прояву, рівня розвитку тощо. Усвідомлені і перенесені на себе особливості іншої людини поступово оформлюються у формі окремих дій, вчинків і поступово замінюються більш глибокими рівнями психіки, які визначають лінію поведінки людини у цілому.

Другий етап самопізнання відбувається у межах співвідношення Я-бажаного і Я-реального і спрямований на усвідомлення особистістю власного внутрішнього світу, своїх можливостей як активного суб'єкта, здатного змінювати навколишній і власний внутрішній світ.

Самопізнання відбувається через самосприйняття і самоспостереження, через самоаналіз і самоусвідомлення. Але в усіх випадках воно містить момент оцінки і самооцінки і забезпечується рефлексією. Важливо, що джерелом змісту, до якого спрямовується самопізнання виступає реальна діяльність людини і досвід спілкування і взаємодії з іншими людьми. При цьому, чим більш складні за своїм змістом поведінкові акти потрапляють у поле самосвідомості, тим більш складним і більш високим стає рівень саморегуляції особистості.

Проектування і досягнення особистістю певних змін у власному Я, що зумовлені потребами професії, міжособистого спілкування та іншими обставинами, мають навмисний і цілеспрямований характер. Тому вчені характеризують цей процес як вищу форму прояву

саморегуляції. В соціальному і суспільному контексті вона виявляється через самовиховання, саморозвиток, самовдосконалення особистості, що відбивають усвідомлене керування особистістю власним розвитком, таким, де функції вихователя приймає на себе сам вихованець.

Основи самовиховання і саморозвитку особистості складають протиріччя, що виникають між зовнішнім середовищем і внутрішнім світом людини. Подолання цих протиріч, їх розв'язання складає сутність активної, свідомої і конструктивної діяльності особистості зі створення себе. Завдяки рефлексії, зовнішні, об'єктивні обставини інтеріоризуються в її психіці та екстеріоризуються у зміні власного «Я», і через нього – у створенні нових способів діяльності.

Таким чином, самовдосконалення і самовиховання виявляють назовні найбільш активні сторони регулятивно-управлінської функції самосвідомості. На цій основі відбувається «самопроекування» суб'єкта, усвідомлення і засвоєння того, що він вважає необхідним мати у власному «Я». У свою чергу, спрямованість і зміст цих процесів дозволяють визначити їх як психологічні передумови формування в особистості певних якостей, зокрема такої як професійна толерантність.

Визнання залежності якостей особистості та її діяльності від зовнішніх обставин, конкретних умов, у межах яких особистість має можливість відтворити себе, складає методологічне підґрунтя нашого дослідження і є орієнтиром для визначення педагогічних умов формування у магістрантів, як майбутніх викладачів вищої школи, професійної толерантності.

У нашому розумінні навчальний процес, у якому здійснюється підготовка майбутніх викладачів до педагогічної діяльності, складає зовнішнє соціальне середовище, соціум, в якому магістри виявляють себе і розвиваються як особистості. Оволодіваючи знаннями, уміннями і навичками, необхідними для здійснення викладацької діяльності, вони усвідомлюють їх цінність; спілкуючись з викладачами, на власному досвіді вони переконаються у цінності певних особистісних якостей і якості професійної педагогічної діяльності. Зрозуміло, що від того, яким чином організовано буття магістрантів у навчальному процесі, які цінності і еталони якості викладацької діяльності їм демонструються і закріплюються в їх досвіді, усвідомлюються і засвоюються як особисто значущі, залежить якість їхньої майбутньої викладацької діяльності і особистісних рис, які вони будуть відтворювати у цій діяльності.

Педагогічні умови формування професійної толерантності – це сукупність обставин організації навчального процесу, у яких відбиваються ідеї і принципи толерантної взаємодії і співпраці усіх учасників цього процесу. Саме вони визначають той простір у межах якого магістри можуть здійснювати свій саморозвиток і самовдосконалення відповідно вимог педагогічної професії і власних уявлень щодо її якості. Першу умову формування у майбутніх викладачів професійної толерантності ми вбачаємо у наданні магістрантам можливості для самовизначення відносно цілей, змісту і способів викладацької діяльності. Другою умовою формування професійної толерантності майбутніх викладачів ми визначаємо наявність в них досвіду полісуб'єктного і діалогічного спілкування у процесі навчання. Третя – наявність у майбутніх викладачів вищої школи розвинених навичок педагогічної рефлексії.

Сформульовані педагогічні умови є достатніми для успішного формування у магістрантів – майбутніх викладачів вищої школи професійної толерантності і не потребують залучення до їхньої підготовки до викладацької діяльності будь-яких додаткових ресурсів. Правомірність цього висновку підтверджено результатами експериментального дослідження, згідно яких формування професійної толерантності було досягнуто у 87% магістрантів, у процесі підготовки яких були реалізовані обґрунтовані нами педагогічні умови.

Література

1. Абульханова-Славская К.А. Деятельность и психология личности / Ксения Александровна Абульханова-Славская – М.: Наука, 1980. – 335 с.
2. Рубинштейн С.Л. Бытие и сознание / Сергей Леонидович Рубинштейн. – М.: Изд-во АП ССР, 1957. – 328 с.
3. Диалектика рефлексивной деятельности и научное познание / Отв ред. д-р филос.наук Е.Я.Режабек. – Ростов: Изд-во Ростов. ун-та, 1983. – 240 с.

Ирхина Ю.В.

Педагогические условия формирования профессиональной толерантности магистрантов как будущих преподавателей высшей школы

В статье обоснованы педагогические условия формирования у магистрантов, как будущих преподавателей высшей школы, профессиональной толерантности.

Ключевые слова: профессиональная толерантность, магистранты, педагогические условия

Irkhina U.V.

Pedagogical conditions of professional tolerance formation of the holders of a master's degree as a future educators in the sphere of higher education

The author of the article has given substantiated arguments for the foundation of pedagogical conditions which are formed in holders of master's degree as future educators in the sphere of a higher school, their professional tolerance.

Key words: professional tolerance, the holders of master's degree, pedagogical conditions

УДК 614.315.6 (436)

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ЗМІСТ НАВЧАННЯ У МЕДИЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ МІСТА ҐРАЦ (АВСТРІЯ)

Кліщ Г.І.

Стаття присвячена висвітленню особливостей організації та змісту навчання у медичному університеті міста Грац (Австрія). Актуальність матеріалу, викладеного у статті, обумовлена необхідністю інтеграції української медичної освіти в загальноєвропейський освітній простір. У статті розглянуто структуру професійної підготовки лікарів медичного університету Граца, розглянуті форми навчання, проаналізовано особливості післядипломної освіти.

Ключові слова: зміст навчання, професійна підготовка лікарів, форми навчання, післядипломна освіта.

В останні десятиріччя система медичної освіти різних країн орієнтована на кінцевий результат – підготовку лікарів, які володіють різнобічними навичками та мають широкий світогляд, здатні інтегрувати свою роботу як з діяльністю інших працівників сектора охорони здоров'я, так і інших сфер, дотичних до медицини, можуть самостійно приймати професійні рішення на підставі засвоєних ними та відпрацьованих на практиці алгоритмів [1, с.57]. Всесвітня організація охорони здоров'я запровадила таке визначення сучасного висококваліфікованого лікаря як особи, що "надає допомогу, приймає рішення, спілкується, керує та враховує інтереси й потреби суспільства". Процес професійної підготовки лікарів в Україні відбувається під впливом вимог європейського освітнього простору. Це пов'язане не стільки з запровадженням у вищій школі нашої держави основних положень Болонської системи, скільки з необхідністю надати майбутнім фахівцям уніфікованих для різних країн професійних знань, умінь та навичок, адекватних заявленому в дипломі освітньо-кваліфікаційному рівню, що є перелусткою до професійної реалізації особистості в будь-якій державі Європи [2, с.5].

Метою статті є характеристика організаційної структури і змісту професійної підготовки лікарів у медичному університеті Граца.

Актуальність дослідження зумовлена об'єктивною потребою процесу вдосконалення професійної підготовки майбутніх лікарів у нашій країні та недостатньою теоретичною і практичною розробленістю цієї проблеми, розробкою і впровадженням міжнародних освітніх стандартів.

В Україні здійснюється реформа системи вищої освіти з метою її інтеграції в загальноєвропейський освітній простір. Безсумнівно, це твердження стосується й системи підготовки лікарів. Для успішного її проведення важливим є врахування досвіду провідних європейських медичних університетів, що дозволить отримати цілісну картину форм і методів підготовки лікарів у Європі. Провідні фахівці сфери медичної освіти України ретельно досліджують світовий і європейський досвід підготовки майбутніх лікарів, що знайшло відображення в працях Л.Аврахова, І.Булах, О.Волосовця, Ю.Вороненко, Є.Гончарука,

В.Казакова, В.Москаленка, М.Мруги, В.Передерія, Ю.Поляченка та ін. Загальною ознакою цих досліджень є актуалізація уваги на особливостях організації підготовки фахівців сфери охорони здоров'я, її змісті та методах управління якістю медичної освіти. Слід зазначити, що і самі європейські університети проводять значні реформи у сфері медичної освіти, спрямовані на суттєве збільшення у навчальних програмах часу для вдосконалення практичної підготовки майбутніх лікарів, впровадження моделей проблемно-орієнтованого навчання тощо.

Чи не наймасштабніший проект реформування медичної освіти, який базувався на прийнятому у 2002 році австрійським парламентом законі про університети (UG 2002), запроваджено в Австрії [5, с.27]. Серед проаналізованих нами робіт, присвячених дослідженню підготовки лікарів у медичних університетах Австрії (Л.Я.Ковальчук, Р.Траппл, М.Лішка, Т.Еллігер, Г.Штьоффлер та ін.), переважна більшість стосується Віденського медичного університету – провідного і найбільшого освітнього закладу з підготовки лікарів в Австрії. Однак, система медичної освіти в цій країні не уніфікована – стосовно набору студентів, організації навчального процесу, змісту освіти, оцінювання знань університети мають високий ступінь автономності, який надає їм закон про університети. Існують також міжрегіональні відмінності, значну роль відіграють вікові традиції, тому важливо проаналізувати особливості підготовки лікарів у інших австрійських медичних університетах [4, с.84].

Загалом, підготовка лікарів в Австрії здійснюється у трьох державних медичних університетах (Відня, Граца та Інсбрука) та одному приватному (Зальцбурга). Університет у місті Грац є одним із найстаріших в Європі і був заснований у 1585 році. Як свідчать архівні документи, вже з 1863 року в його стінах успішно проводилась медична дослідницька діяльність і підготовка нового покоління медичного персоналу високого, на той час, рівня [4, с.127]. У січні 2004 року колишній медичний факультет університету Граца реорганізовано в окремий університет. На сьогодні у ньому функціонують 2 факультети – медичний (Diplomstudium Humanmedizin) та стоматологічний (Diplomstudium Zahnmedizin), на яких здобувають відповідний фах біля 4300 студентів. В університеті діють також програми підготовки бакалаврів (Bachelorstudium Gesundheits- & Pflegewissenschaft) та магістрів (Master Gesundheits- & Pflegewissenschaft) охорони здоров'я, однак, ці фахівці не займаються медичною практикою [10, с.52].

Організація роботи навчального закладу здійснюється за принципами необхідності і доцільності і є чітко регламентованою та водночас демократичною. Керівними органами університету є ректорат, рада університету і сенат [14, с.11].

Ректорат складається із п'яти осіб – ректора та чотирьох